

θάρος νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν κατὰ πρόσωπον τοῦ τυράννου. Ὁ Διονύσιος ἠγανάκτησε καὶ πρὸς τιμωρίαν τῆς αὐθαδεΐας του ἔστειλε τὸν Φιλόξενον εἰς τὰς Λατομίας, δηλαδὴ εἰς τινὰ φυλακὴν ἐσκαμμένην ἐντὸς ὄρους. Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ Διονύσιος τοῦ ἐχάρισε τὴν ποινὴν καὶ τὸν ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλε πάλιν ἄλλο ποίημα, χειρότερον τοῦ πρώτου, ἀναμένων νὰ τὸ χειροζροτήσῃ καὶ ὁ Φιλόξενος. Ἄλλ' οὗτος, ἐνῶ οἱ κόλακες τὸν ἐπευφήμουν, ἐγερθεὶς ἔφευγε πρὸς τὴν θύραν. Ποῦ ὑπάγεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ τύραννος; «Εἰς τὰς Λατομίας», ἀπεκρίθη ὁ Φιλόξενος. Ὁ Διονύσιος, συναισθανθεὶς τὴν ἀστείαν εἰλικρίνειαν τοῦ ἀνδρός, ἐγέλασε καὶ κατηνύσθη.

«Μὴ κίνει Καμαρίναν»

Ἡ φράσις αὕτη ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν μὲ τὴν «Κακὸν εὖ κείμενον μὴ κίνει» καὶ τὴν «Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον». Προῆλθε ἐκ τοῦ ἐξῆς. Ἡ Καμαρίνα ἦτο ἔλος ἐγγὺς τῆς ὁμωνύμου πόλεως, ἀναδίδον λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, διὸ οἱ κάτοικοι ἠρώτησαν τὸ Μαντεῖον, ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποξηράνωσι πρὸς κατάπασιν τῆς νόσου. Ὁ χρησμός ἀπέτρεψε νὰ κινήσωσι τὴν Καμαρίναν. Ἄλλ' ἐκεῖνοι, βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, προέβησαν εἰς τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ ἔλους, παρὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Μαντείου. Καὶ ὁ μὲν λοιμὸς ἔπαυσε, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐτιμωρήθησαν διὰ τὴν ἀσέβειαν, καθόσον ἐπῆλθον οἱ πολέμοι διὰ τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ ὑπεδούλωσαν αὐτούς. Ἡ φράσις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ: «Ὅρᾳς ὡς ἄμεινόν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν». Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Βιργίλιον: «Et fatis nuquam concessa movent apparet Camarina procul...» Ἐπίσης καὶ παρὰ Στεφάνῳ: «Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητον γὰρ ἀμείνων».

Τραγικὸν καπέλλον

Ὁ δανδῆς. — Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, αὐτὸ τὸ νέο καπέλλο σας εἶνε ἓνα ποίημα!...

Ἡ κοκέττα. — Ναί, μὰ σὰν ἰδῇ ὁ ἄντρας μου τὸ λογαριασμὸ τῆς καπελλοῦς, θὰ γίνῃ τραγωδία!...